

Arrest

nr. 232 327 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. NEVELSTEEN
Grote Markt 4
2260 WESTERLO

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 november 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. NEVELSTEEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart in België te verblijven met zijn vrouw en twee kinderen van Nederlandse nationaliteit.

Op 17 november 2016 werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar door het Hof van Beroep te Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoorming als hoofd.

Op 14 november 2019 werd een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op diezelfde dag werd eveneens een inreisverbod opgelegd van 10 jaar (bijlage 13sexies). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Heer Naam:

[…]

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 14/11/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980: □ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Op 17/11/2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4jaar gevangenis door het Hof van Beroep van Antwerpen voor inbreuk aan de wetgeving inzake drugs; inbreuk op de wetgeving inzake drugs - deelname aan bendevoorming – als hoofd.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent; dat het feit dat hij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysieke integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, een gevaar voor recidive vertegenwoordigt. er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert dat hij niet in België verblijft. hij heeft verklaart dat hij in Nederland verblijft. (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 23/10/2019). Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij geen recht op verblijf in Nederland heeft. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort. De betrokkene heeft verklaard in zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 23/10/2019 een broer in België te hebben.

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. Hij heeft verklaart dat hij in Nederland met zijn kinderen verblijft.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij geen recht op verblijf in Nederland heeft. Zijn vrouw zou ook geen verblijfstitel meer hebben. Kinderen zijn niet terug te vinden in de Nederlandse database. Zijn vrouw en kinderen verblijven net als hij illegaal in Europa en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal Europa moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM. Bovendien het feit dat de partner, broer en kinderen van betrokkene in België en in Nederland verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene heeft geen redenen om niet te willen terugkeren naar zijn herkomstland. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar Marokko. Het artikel 3 van het EVRM is dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Gezien

de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Voorafgaand Bij het nemen van haar beslissingen dient verweerder rekening te houden met een heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur). Verzoeker is van oordeel dat verweerder nagelaten heeft de toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Meer bepaald is verzoeker van oordeel dat verweerder: Het motiveringsbeginsel, Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en Het redelijkheidsbeginsel schendt.

B. Schending van de motiveringsplicht

1. De gemachtigde moet zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (R.v.V., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht voorzien in bovengenoemde bepalingen heeft tot doel de vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dus de beslissing op een afdoende wijze te motiveren (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3. De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vereist dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

5. Verweerder motiveert echter helemaal niet waarom hij een inreisverbod van maar liefst 10 jaar oplegt. Het klopt dat artikel 74/11 §1 laatste lid bepaalt dat een inreisverbod van meer dan 5 jaar kan worden opgelegd indien verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verweerder verduidelijkt echter niet waarom hij ervoor kiest om een inreisverbod van 10 jaar op te leggen, in plaats van een voor een minder lange periode. Nochtans bestaat er uiteraard wel degelijk een significant verschil tussen een inreisverbod van bijvoorbeeld 2 of van 10 jaar. Voor verzoeker betekent dit dat hij zijn vrouw en kinderen jarenlang niet kan zien.

C. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd. Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.). De feitelijke

situatie van verzoeker, met name het legaal verblijf van zijn kinderen en partner, valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM waardoor de gemachtigde ertoe gehouden is om binnen de beleidsmarge waarover hij beschikt, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69). Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52). Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balance-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76). In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerder heeft in de bestreden beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé- en familieleven in hoofde van verzoeker. Verzoeker meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden: Verweerder heeft onvoldoende rekening gehouden met de werkelijke familiale omstandigheden van verzoeker, meer in het bijzonder met het feit dat hij een vrouw en kinderen heeft in Nederland. Verzoeker voert dus in concreto aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met het gezinsleven dat hij onderhoudt met zijn gezin evenals met het hoger belang van de kinderen. Bovendien werd er onvoldoende getoetst of de handhaving van de openbare orde evenredig is met het gezinsbelang. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen voldoende gemotiveerde belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM.

3. De kinderen van verzoeker, werden op 3 maart 2011 en 27 september 2013 geboren en zijn thans 8 en 6 jaar oud. Verzoeker maakt vandaag de dag echter nog steeds een gezinskern uit met zijn vrouw/partner en kinderen. Ze houden bovendien nauw contact.

4. Gelet op het voorgaande, moge het duidelijk zijn dat het ongerechtvaardigd is om verzoeker een inreisverbod op te leggen, laat staan een inreisverbod van maar liefst 10 jaar.

D. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. De duur van een inreisverbod moet evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan. In casu heeft verweerder deze balans duidelijk niet gerespecteerd. Bij de beoordeling dient men het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen. Men moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 van het EVRM vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (naar analogie HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, ptn. 95-99; HvJ 23 november 2010 (Grote Kamer), C-145/09, Tsakouridis, ptn. 52-53). In casu is er geen billijk evenwicht gevonden tussen de betrokken rechtmatige belangen en is het evenredigheidsbeginsel geschonden. Bovendien blijkt dat de gemachtigde, bij het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening heeft gehouden met bovenvermelde elementen, in het bijzonder de aanwezigheid en het legaal verblijf in Nederland van de familie- en gezinsleden van verzoeker, terwijl de gemachtigde hiertoe gehouden is op grond van artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Het blijkt dat er geen individueel onderzoek werd uitgevoerd, waarbij rekening wordt gehouden met deze specifieke elementen. Hiermee schendt de gemachtigde niet enkel artikel 74/13 Vreemdelingenwet, maar tevens het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. De gemachtigde is immers gehouden om met alle relevante feitelijke bepalingen rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont dan ook afdoende de schending aan van artikel 39/2, § 2 Vw., met name overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Verweerder heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld door (de samenloop van) de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod van 10 jaar. De bestreden beslissing heeft als gevolg dat verzoeker niet enkel de toegang wordt ontzegd tot het Belgisch grondgebied gedurende maar liefst tien jaar. Verzoeker wordt tevens de toegang ontzegd tot het volledige grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen voor eenzelfde periode van tien jaar. Verzoeker verblijft met zijn gezin in Nederland. Verzoeker heeft in Nederland een gezin met twee kinderen.”

2.2.1. Wat betreft de formele motiveringsplicht voert verzoeker *in concreto* aan dat niet afdoende zou zijn gemotiveerd waarom hem een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van 10 jaar en niet voor een mindere periode.

Zoals verzoeker zelf aangeeft, steunt de bestreden beslissing op artikel 74/11, §1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel bepaalt:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De bestreden beslissing motiveert waarom verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt en motiveert hieromtrent als volgt:

“Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Op 17/11/2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 jaar gevangenis door het Hof van Beroep van Antwerpen voor inbreuk aan de wetgeving inzake drugs; inbreuk op de wetgeving inzake drugs - deelname aan bendevorming – als hoofd.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent; dat het feit dat hij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysieke integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, een gevaar voor recidive vertegenwoordigt.”

Verzoeker betwist niet dat hij werd veroordeeld als bendeleider inzake drugshandel en dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Deze elementen vinden steun in het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen d.d. 17 november 2016 dat zich in het administratief dossier bevindt. Waar verzoeker aanvoert dat niet zou zijn gemotiveerd waarom werd gekozen voor een duur van tien jaar, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat het bestuur bij het bepalen van een inreisverbod wegens ernstige bedreiging van openbare orde op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een inreisverbod kan opleggen van meer dan vijf jaar. Zij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid. Nu de verwerende partij motiveert waarom zij *in casu* toepassing maakt van het vierde lid van artikel 74/11, §1, wordt de verzoeker niet bijgetreden waar hij aanvoert dat bijkomend moet worden gemotiveerd waarom geen inreisverbod van bijvoorbeeld slechts twee jaar werd opgelegd. Weliswaar is een inreisverbod van tien jaar een zware sanctie, doch de bestreden beslissing motiveert op duidelijke wijze dat verzoeker als bendeleider kan worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde en voor anderen, en dat zijn persoonlijkheid een gevaar vormt voor de openbare orde en voor de gezondheid van anderen.

De Raad wijst er in dit verband op dat volgens de jurisprudentie van het Hof van Justitie de bestrijding van georganiseerde drugscriminaliteit valt onder het begrip “openbare veiligheid” (Hof van Justitie, 23 november 2010, *Tsakouridis*, C-145/09, EU:C:2010:708).

De Raad merkt dan ook op dat het inreisverbod van tien jaar inderdaad streng is, maar gelet op de context van de zaak blijkt daarbij niet dat de appreciatiebevoegdheid werd overschreden. De verwerende partij heeft duidelijk aangegeven dat ze zeer zwaar tilt aan feiten van georganiseerde drugshandel als hoofd, dat er een ernstig risico is op een nieuwe schending van de openbare orde en dat de persoonlijkheid van verzoeker een gevaar vormt. Daarmee is op afdoende wijze gemotiveerd waarom zij een inreisverbod van 10 jaar oplegt. Het is niet vereist dat de motieven van de motieven nogmaals gemotiveerd worden.

2.2.2. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM voert verzoeker aan dat zijn partner en kinderen legaal in Nederland verblijven.

In de bestreden beslissing werd vooreerst vastgesteld dat verzoeker verklaarde in Nederland verblijven, maar dat niet blijkt dat hij in Nederland enig recht op verblijf zou hebben. De bestreden beslissing vervolgt dat zijn vrouw geen verblijfstitel meer zou hebben in Nederland en dat zijn kinderen niet terug te vinden zijn in de Nederlandse *database*. De bestreden beslissing besluit dat zijn vrouw en kinderen derhalve net als verzoeker illegaal in Europa verblijven. Dienvolgens wordt besloten dat *in casu* geen schending van artikel 8 van het EVRM aan de orde is. Het betreft immers geen weigering van enig voortgezet recht op verblijf, zodat de bestreden beslissing geen inmenging vormt in het gezinsleven overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker evenwel afschriften van de paspoorten van M., S. en zijn vrouw F.S. Hieruit blijkt dat deze allen de Nederlandse nationaliteit hebben. Gelet op de Nederlandse nationaliteit van verzoekers vrouw en kinderen hoeft het dan ook niet te verbazen dat de verwerende partij van hen geen verblijfskaart kon terugvinden in het Nederlandse vreemdelingenregister.

Deze vaststelling wordt in de nota met opmerkingen niet betwist. De verwerende partij antwoordt echter dat in de bestreden beslissing wél rekening werd gehouden met het feit dat verzoekers partner en kinderen in Nederland verblijven. Zij zet uiteen dat het gezinsleven overeenkomstig artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt.

Evenwel wordt hiermee een nieuwe motivering gegeven aan de bestreden beslissing. Een dergelijke *post factum*-motivering herstelt de manifeste beoordelingsfout in de bestreden beslissing niet. Het volstaat immers niet dat verzoeker wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. Er dient ook een belangenafweging te worden gemaakt waarbij de openbare ordemaatregel wordt afgewogen tegen de belangen van het gezinsleven. Determinerend in deze belangenafweging was *in casu* het oordeel dat verzoekers gezinsleden evenmin over enig recht op verblijf in Nederland zouden beschikken, zodat de eenheid van het gezin niet in het gedrang is bij een terugkeer naar Marokko. De bestreden beslissing leidt er aldus toe dat ofwel de Nederlandse onderdanen Nederland zullen moeten verlaten, ofwel dat het gezin wordt gescheiden. Deze onjuiste feitenvinding heeft een determinerende invloed op de belangenafweging overeenkomstig artikel 8 van het EVRM, temeer omdat *in casu* een zeer lang inreisverbod van tien jaar werd opgelegd.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 november 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT